

„Zal 'k het doen?” zij voelde zich al iets dieper naar benee gaan.

„Nee, nee!”

„'t Is anders je verdiende loon”, gromde hij nog.

„Nee, asjebliëft niet. Och, draag me asjebliëft verder. We zijn er haast.”

„Dan doèn wat ik zeg. Je moet me vasthouden. Je armen om m'n hals!”

„Moèt dat?”

„Ja, anders kàn 'k je niet houden. 't Is zoo zwaar, en zoo'n moeilijk dragen.”

Even legde ze de handen op zijn schouders.

„Zóó dan?”

„Nee, om mijn hals”, hield hij vol, „en stijf vasthouden, anders laat ik je staan”.

Er zat niets anders op en, zich verbijtdend van machteloze woede, voldeed zij aan zijn wensch, sloeg rillend de armen om zijn hals. O, als iemand van haar kennissen het eens zag! — Gelukkig zouden ze nu wel allen thuis zijn, en heimelijk nam Annie zich voor, in elk geval straks, als ze eenmaal aan 't eind van 't overstroomde deel van de straat waren, waar allicht menschen zouden staan te kijken, lós te laten, zoodra ze maar iemand zag.

Maar dat zát haar niet glad. Hij had het gauw in de gaten.

„Als jij mijn los laat, laat ik jou los”, dreigde hij, en Annie moèst zich wel weer gewonnen geven.

Maar — aan alle ellende komt een eind en eindelijk naakte het oogenblik, dat ze, met de handen langs den rok strijkend, als was ze met iets héél vies in aanraking geweest, de voeten op 't droge voelde.

„Dag juffie! — Je heb ie kranig gehouën, hoor!”

Half snikkend kwam ze thuis, maar op alle deelnemende vragen wist ze niets te antwoorden, dan dat ze zoo'n angst had gehad niet meer thuis te zullen komen.

En nóg bleek alle leed niet geleden toen den volgenden dag haar vriendinnen op „'t gym.” vertelden, dat er één gezien had, hoe Annie zich gisteravond door 'n pontonnier liet dragen — en — verbéëld je — „hem daarbij had omhelsd.”

M. MURIELS.

„Heden”. Een verhaal van gisteren door A. D. F. Whitney. Uitgave G. F. Callenbach, Nijkerk.

Mevrouw Whitney had wat te zeggen tot andere

vrouwen, en tot jonge meisjes, en om dit te doen koos zij den verhaalvorm. Dit is iets anders, dan wanneer een stuk dagelijksch leven, een brok realiteit, zulk een indruk maakt op een gevoelige kunstenaarsziel, dat de schrijver of schrijfster er niet van loskomen kan, eer het uitgebeeld is in woorden, die de schoonheid van het geziene tenminste benaderen.

In 't voor ons liggend verhaal is dit verschil merkbaar. Er wordt tamelijk veel in geredeneerd; de hoofdpersonen houden soms diepzinnige gesprekken, en bijna altijd hebben deze een bepaald doel. Denk b.v. aan het gesprek over de ringen tusschen Grandon Cope en Annie Hathaway. Hierdoor heeft het boek wel eens iets onevenwichtigs; ook vereischte het hier en daar meer talent, dan de schrijfster bezat, om de „stille zijde” van de dingen goed uit te beelden.

Een zeer goede strekking is echter aan dit werk niet te ontzeggen. Het zit tegenwoordig in de lucht, zou ik haast zeggen, om het ongelukkige huwelijk, dat eigenlijk bij 't begin reeds een vergissing was, te behandelen. En van ongeloovige zijde geschiedt dit dan zoo, dat er een derde, die de rechte blijkt te zijn, in 't spel komt. Deze is dan, om den titel van een bekend boek te noemen, „de vrouw (of de man), die Gij mij gegeven hebt.” En een verbintenis met deze, al is die onwettig, geldt dan voor niet-zondig, ja voor veel hooger dan de wettige verbintenis, waarbij aan een of andere zijde de liefde ontbrak. Tegen deze, tegenwoordig zeer in zwang zijnde theorie, komt mevrouw Whitney op grond van Gods Woord op. En ze doet dit in een vorm, die haar betoog ongetwijfeld lezenswaardig maakt. Aan de niet al te jonge onder onze lezers bevelen we haar werk dan ook gaarne aan.

J. M. W.—W.

De Vrouw in de School door J. C. Wirtz Czn. No. 2 van „Naar de Bevrediging”, brochurereeks over belangrijke vraagstukken in verband met de komende gelijkstelling van Openbaar en bijzonder onderwijs. Onder redactie van J. Lens en H. J. v. Wijlen. Uitgave E. J. Bosch Jbnz, te Baarn.

Nu moeten de dames, die persoonlijk met het onderwijs niets uitstaande hebben, niet denken: Dat is niets voor mij. Dat is goed voor onderwijzeressen en aspirant-onderwijzeressen.

Daar is een vrouwenvraagstuk en daarin stellen onze meisjes belang, al is er ook de een of andere weekblad-recensent, die nog altijd meent, dat onze meisjes, zoolang ze geen dertig jaar zijn, nog best zoet gehouden kunnen worden met een „snoezig” verhaaltje en een paar „leuke” raadseltjes.